

יהודים טובים, עד שהוחלף רב בית הכנסת שעל מתפלליו נימנו. קבוצת מנתה אז עשרים איש.

„רצינו להיות ישרים עם הרב החדש“, סיפר השבוע שמחה פרלמוטר, „ולכן הכי ברנו לו בדיוק את עיקרי אמונתנו. ואז החליט הרב כי לאנשים כמונו אין מקום בקהילתו.“

הרב סילק את הכופרים, והם פתחו להם בית כנסת משלהם, קראו לו בית ישועה. התארגנות הקבוצה בביתה החדש עוררה אז את חמתם של כל רבני הסביבה. אולם השילוב שלהם, בין יהדות לצורות, עורר גם הדים אזהרים.

„יום אחד בא אלינו צעיר נוצרי“, סיפר שמחה, „והציג בפנינו את הוריו. הם ביקשו להסתפח אל קבוצתנו, ואילו הצעיר עצמו, רונאלד ויליאמסון, ביקש להיות בר מצווה בהתאם לדיני ישראל. הוחרתי אותו כי יעורר בכך את כעסם של כל מכריו הנוצריים, אך הוא התעקש. העברתי אותו לבסוף אל חיק היהדות המשיחית.“

„היה גם נוצרי אחר“, הוסיף שימחה

„לא יפחידונו!“
 סבורים החכמים ציט. ביום הם עובדים, ובלילה שומרים. מימין: אחת החברות מכינה אוכל לשומרים.

בקום של מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית, אירע דווקא השבוע. זהו סיפורם של שני גברים, שלוש נשים ושלושה ילדים, שעלו להתנחלות בנגב.

כשיצאו מנתניה, ביום הרביעי שעבר, נילווה אליהם כתב „העיר לם הזה“ המרווח:

בראש השיירה, שיצאה את העיר בארבע בבוקר, נסע גיפ. נהג בו שמחה, בחברתן של יהודית ורחל.

חודשים ספורים קודם לכן נקראו עדיין השלושה בשמות אחרים. הוא היה סנדי והן גינדי וגין. יחד עימם נסעו שלוש ילדיהם. בגיפ השני נהג אילן למב. יחד עימו נסעה אשתו, פני. פעם קראו לו ויין ולה פני.

מאחורי הגיפים נעו בכבודות שתי המשירות העמוסות בעל-חיים וציוד. היעד: הקילומטר ה-52, על כביש הערבה, כשבעה קילומטרים דרומה מקיבוץ עין-יהב.

★ ★ ★

ישו המשיח

החילתה של הפרשה נעוצה במיאמי שבפלורידה, לפני למעלה משלוש שנים. קבוצה של יהודים דתיים, שומרי מצוות וכשרים למהדרין, הגיעה, תוך כדי התעמר קות משותפת בחורה, לידי הכרה כי אכן ישו הינו המשיח שליח האל.

ההכרה החדשה לא מנעה מהם להישאר

שעות רוק את שעה.

נשאר כאן לנצח. זהו חלומנו הגדול ביותר, עליו חשבנו ובו הגינו בגולה. שעות ספורות לאחר מכן נתקל בהם מישמר של חיילים, שהזהירו את החלוצים כי הם עברו על חוקי הארץ ועל תקנותיה.

בודדים באפלה: מתכננים החלוצים את פרטי העבודה של יום המחר. אין מקום לבטלה, הסבירו, הזמן דוחק. אם נצליח ליצור עובדה קיימת,

וסיפר, „שאיבד את שתי עיניו במלחמה. הוא עבר אלינו, ואז התחוללה שערוריה שלמה בקרב שכנינו הנוצרים. אולם כל מי ששמע את העיור, כשהוא משמש כחזן בתפילת כל ינדר, בערב יום כיפור, לא יכול היה לעצור את דיבועותיו.“

★ ★ ★

עניין סוכנותי

בית הישועה הפך למוקד של התעניינות. העתונות המקומית טיפלה בו. גם הדין והטלביזיה. הקהילה המשיחית הלכה וגדלה, בהנהגתו של שמחה-סנדי פרלמוטר, ומספר חבריה הגיע ל-300.

„ואז“, סיפר אילן, „הרגשנו שמספיק לפטפט ולדבר, ושהגיע הזמן כי נעשה משהו כמו ירינו למען עם ישראל.“

אילן, הגבר גבה הקומה, שוקן פלמ"חי עוטר את לחייו, נזכר השבוע בהתרגשות, כיצד החליטו במיאמי שבאמריקה, ליישב את הנגב הישראלי.

החברים מכרו את רכושם, חיסלו את עסקיהם והיו נכונים לעליה. אבל עליה זה עניין סוכנותי, וכששמעו פקידי הסוכנות על היהודים המשוגים הרוצים לעלות לישרא, אל, הרימו קול זעקה: מסיונרים!

„אם אנחנו מסיונרים“, הסבירו היהודים המשיחיים לאנשי הסוכנות, „איך תסבירו את רצוננו להתיישב בלב הנגב? כלום שם נמצא נפשות לאמונתנו?“

עסקני העליה לא שוכנעו, ולפני חמישה (המשך בעמוד 18)

„למען ירדינו!“
 הסבירו המת יישיבים „ניב“ נה ארצנו, זאת מולדתנו, ואין אחרתו.

הנגב — וציפתה לחאובת השלמון העויין